

ДЖУНГЛАТА НА СКАКАЛЦИТЕ

ИСТОРИЯ
ОТ
АНДРЮ СМИТ

GRASSHOPPER JUNGLE

Copyright © 2014 by Andrew A. Smith

© Надя Баева, *превод от английски*

© Живко Петров, *дизайн на корицата*

© Deja Book

София • 2018

ISBN: 978-954-28-2554-8

андрю смит

ДЖУНГЛАТА НА
СКАКАЛЦИТЕ

Превод от английски
Надя Баева

DEJA BOOK

СЪДЪРЖАНИЕ

ПЪРВА ЧАСТ

ИЛИНГ

ШОСЕ „КИМБЪР“	11
ОПРАВЯНЕ НА КРАКА	12
ЛУИС ЗАДАВА РЕТОРИЧЕН ВЪПРОС.....	15
ИМАШ КРЪВ ПО ХОТДОГА	18
ГРАНТ УОЛЪС МЕ УБИ.....	19
КОЕ Е НАПРАВИЛО ТАЗИ СТРАНА ВЕЛИКА	21
НОВАТА СТАРА КЪЩА НА ШАН	22
ДА ИДЕШ, КЪДЕТО НЕ БИВА	25
ВУЛКАНЪТ НА РОБИ	26
ВРАТИ, ДЕТО ВОДЯТ НАНЯКЪДЕ;	
ВРАТИ, ДЕТО НЕ ВОДЯТ НАНИКЪДЕ	29
ВЕЧЕРЕН ЧАС	33
ГЛУПАВИТЕ ХОРА НИКОГА	
НЕ БИВА ДА ЧЕТАТ КНИГИ.....	34
ОРЪЖИЕТО СЪС СМЪРТОНОСЕН ЛЪЧ.....	38
РОБИ БИ МОГЪЛ ДА Е ПРОПОВЕДНИК.....	40
НИКОГА НЕ КРЪЩАВАЙ ПИЦАРИЯ „НА СТАН“	42
АКО НЯКОГА ТИ СЕ ПРИЩЕ	
ДА БЪДЕШ ГРЪМНАТ В ИЛИНГ	45
ЛЮКЪТ	47
ГЛАДНИЯ ДЖАК	49
НЕЩАТА НА ДЖОНИ.....	51
ДВУГЛАВО МОМЧЕ.....	54
СИНЯ СВЕТЛИНА.....	58
ПРИОРИТЕТИ	60
СТАНА КАКВАТО СТАНА	62
ИСТОРИЯТА Е ПЪЛНА С ГАДОСТИ	65

ВТОРА ЧАСТ

ЦАРЕВИЧНОТО ПОЛЕ УОТЪРЛУ

ПАЛИНДРОМИ	71
БАНЯ, БРЪСНЕНЕ И СВЕНЛИВОСТ.....	74
ДЖОНИ И ОЛИ	78

КЪРПЕЖЪТ	82
КАЖИ „МОЛЯ“	85
МОМЕНТАЛНА СНИМКА.....	87
СПАЗАРЕНО	90
МОМЧЕТО В СЪКЛЕНИЦАТА	92
СКЕЙТБОРД И КАЯК.....	94
РАЙ ПЕТ ИМА НУЖДА ОТ ТЕБ	98
АДСКИ МНОГО МАТЕМАТИКА	103
ИХАА!	107
ТАЙНСТВЕНАТА ОБИТЕЛ.....	111
ЕТО ГО И НОМЕР ПЕТ.....	113
ПУШЕНЕ С РАЗМИШЛЕНИЯ	114
ПОСЕТИТЕЛ ИДВА И СИ ОТИВА.....	115
НЕЩОТО В ЦАРЕВИЧНОТО ПОЛЕ	119

ТРЕТА ЧАСТ

СИЛОЗЪТ

ТЕЖЪК ДЕН В ЛЮТЕРАНСКАТА АКАДЕМИЯ „КЪРТИС КРЕЙН“	123
БУБОЛЕЧКИТЕ ВЪРШАТ ДВЕ НЕЩА.....	125
ПОДАРЪК ОТ ДЖОНИ МАККИЪН.....	130
ШАН СЕ ОБАЖДА.....	132
МАЛКИТЕ СИНИ КАЯЦИ НА МАМА.....	134
СТРАНИЦИ ОТ ИСТОРИЯТА	136
УЧИЛИЩНИ МОЛИТВИ	139
ТОПКИТЕ НА ВИЦЕПРЕЗИДЕНТА	142
СЪВРЕМЕННИ СЛАВЕИ.....	147
ШАН, ВЪЗБУДЕНИЯТ ПОЛСКИ ХЛАПАК И САТАНАТА	149
ЧЕТИРИ СНИМКИ	154
СПЕРМАТА НА ПРЕЗИДЕНТА	156
НЕПОРОЧНИЯТ СВЕТЕЦ И ПОДОПЕЧНИЯТ МУ.....	158
БАТИСКАФ.....	163
ПОПУЛЯРНОТО МОМИЧЕ	165
ДОБРЕ ДОШЛИ В РАЯ	168
НЯКАКЪВ ВИД ЗНАК	169
ДАЙ МИ ПОДСЛОН	172

ДРАКОНОВИЯТ ПАРАД	177
СУПА ОТ КУТИИ ЗА БОЯ	182
РАЗМНОЖИТЕЛНИТЕ ПРАВА НА ГЕДЕОН	189
КРАЛИЦАТА НА ВСЕЛЕНАТА	191
БИБЛИОТЕКАТА И НОВИЯТ „ИХАА!“	193
ВЕНТИЛАТОРЕН БЛУС	197
ВИНАГИ СЕ СЛУЧВА НЕЩО, ДОКАТО ТАНЦУВА НЯКОЙ ДРУГ	199
ПОЛСКО ИМЕ ЗА МОМЧЕ, ОЗНАЧАВАЩО „ЩАСТЛИВЕЦ“	206
ФИЛМОВА ВЕЧЕР В РАЯ	210
ДОБРИЯТ ДОКТОР ДАВА ОТЧЕТ ЗА ИСТОРИЯТА	213
НЕУДЪРЖИМА ЦАРЕВИЦА! НЕУДЪРЖИМА ЦАРЕВИЦА!	219
INFINITA FRUMENTA! INFINITA FRUMENTA!	220
ТРИ ОТ ПЕТ	223
СИРАЧЕТО ФЕЛЕК	229

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ КРАЯТ НА СВЕТА

НИЕ, НОВИТЕ ЧОВЕЦИ	234
ПОСЛЕДНИ ИЗДИХАНИЯ	237
ДЕЙВИ КРОКЕТ И ДАНИЪЛ БУМ НИКОГА НЕ СА НОСИЛИ ШАПКИ ОТ ЕНОТОВА КОЖА	237
ЧЕСЪН, ДОКТОР ПЕПЪР И МЕТАМФЕТАМИНИ НА КРИСТАЛИ	242
ТОПУР-ТОПУР	249
ОБРАТНО НА ПОКРИВА	251
ДЕНИ ДРЕЙТЪН ИМА ОРЪЖИЕ, ШИБАНЯКО	254
ЗАТОЧЕНИЕ В РАЯ	261
СЛУЧАЙНА СРЕЩА ПОД ПОРТРЕТА НА ПРЕЗВИТЕРИАНЕЦ, ИЛИ КАНУТО НА КАЛВИН КУЛИДЖ	263
ДАРЯВАЩ ПОКОЙ ДУШ	266
ТЕОЛОГЪТ РОБИ	274
САТАНА И ПАСТОРЪТ	278
СЕРИЙНИ УБИЙЦИ – САЩ	282

В ТЪРСЕНЕ НА УИГЪЛС	285
ОТНОСНО БИЗОНА И СВОБОДНАТА ВОЛЯ	291
ПОПУЛАЦИОННА ЕКСПЛОЗИЯ.....	292
ВСИЧКО, ОТ КОЕТО МОЖЕ ДА СЕ НУЖДАЕ ЧОВЕК, И ДВАТА НАЙ-ДОБРИ РОК АЛБУМА, ЗАПИСВАНИ НЯКОГА	294
КРЪВТА НА БОГ	297
РОЗОВАТА ТОПКА ЗА БОУЛИНГ НА УАНДА МЕЙ.....	301
ПРАВИЛАТА СА СИ ПРАВИЛА, НО СТАЯТА НА МОЗЪЦИТЕ НЕ ИЗОБИЛСТВА ОТ ИНТЕЛЕКТ.....	305
НИКОГА НЕ ТЪРСИ СЛАДОЛЕД ВЪВ ФРИЗЕР ЗА СПЕРМА.....	309
ИСТИНСКИ БЕТОНЕН МИСЛИТЕЛ ОТ АЙОВА	311
НОЩ В РАЯ	314
РЕАЛНОСТТА КАТО ВЪРХОВНА ДОБРОДЕТЕЛ	318
СЛЪНЧЕВАТА СВЕТИНА МЕ ОТЕГЧАВА ДО СМЪРТ	319
ПОДХОДЯЩИТЕ ЦИГАРИ, КОИТО ДА ПУШИШ, ПРЕДИ ДА УБИЕШ НЯКОГО.....	326
В РАЯ НЯМА ИНСТАНТНИ НУДЛИ	330
МОМЧЕТАТА ПЛЪХОВЕ ОТ МАРС И ЗЛОЩАСТНИЯТ ИНЦИДЕНТ С НАДУВАЕМ КИТ	331
БИТКАТА ЗА „ДЕЛ ВИСТА АРМС“	336
КРАЯТ НА СВЕТА	340
СКИЦИ НА РОБИ И ШАН.....	346
МЕЖДУГАЛАКТИЧЕСКИ ЧЕНГЕТА, ЕКСПЕРТИ ПО БУБОЛЕЧКИТЕ.....	348
ЕНОЛА ГЕЙ И ЕРЕКЦИЯТА НА БО БАРТЪН.....	351
СРАЖЕНИЕ НА МОСТА НАД КЕЛСИ КРИЙК	355
АДСКИ ГОЛЯМ БУРКАН.....	362
 ЕПИЛОГ	
ЛЪКИ, ЦИГАРЕНИ ТУРОВЕ И БИЗОНЪТ	366
 БЛАГОДАРНОСТИ.....	 373

*Илинг, Айова, е измислен град. Героите и местата,
описани в тази книга, не съществуват в действителност.
Всяко сходство с реални събития и образи се появява
само в откъсите, отговарящи на истината,
а те не са чак толкова много.*

На Майкъл Буре, който не позволяваше да се откажа

ПЪРВА ЧАСТ

ИЛИНГ

Четох някъде, че човешките създания са генетично предразположени да регистрират историята.

Вярваме, че това ще ни предпази да не вършим глупости в бъдещето.

Но макар прилежно да сме архивирали подробни записи на всичко, което някога сме правили, пак се изхитряваме да сътворим коя от коя по-големи тъпотии.

Ето я моята история.

Пълна е с неща: двуглави бебета, насекоми с размер на хладилници, Бог, дяволът, воители без крайници, космически кораби, секс, батискафи, кражба, воители, чудовища, двигатели с вътрешно горене, любов, цигари, радост, противобомбени убежища, пица и жестокост.

Такива, дето си ги знаем от памтивека.

ШОСЕ „КИМБЪР“

С Роби Брийз се движехме по пътя, край който е построен мол „Илинг“.

Преди да надраснем страстната си отдаденост към велосипедите ВМХ, с постоянните си тегели през полето, което бяхме кръстили Джунглата на скакалците, проправихме бразди, превърнали се впоследствие в естествено трасе на шосе „Кимбър“, сякаш геодезистите и пътните инженери не бяха имали друг избор, освен да се движат по следите, оставени от мен и Роби.

С Роби бяхме боговете на бетонните русла и историята доказва, че където някога момчета са карали велосипеди, после там също като чревни глисти се извиват павирани пътища.

Вдигнаха и мола – изграден като веселяшка редица долни зъби, той се поусмива известно време, додето преди около година не цъфнаха празници в челюстта, щом започнаха да се затварят някои от магазините заради това, че хора напускаха града в търсене на по-добри места.

Велосипедите ВМХ са за хлапета от прогимназията.

Още си пазехме нашите и на моменти с Роби ни минаваше идеята да ги изровим от хванали паяжини ъгли в семейните ни гаражи. Но сега бяхме в гимназията – или поне в гимназиалния курс, защото още от детската градина посещавахме все същата сграда на лютеранската академия „Къртис Крейн“ – и бяхме минали на скейтборд, а понякога успявахме да се измъкнем със старата кола на Роби.

Бяхме в десети клас и Роби умееше да шофира, което бе голямо удобство за мен и приятелката ми Шан Колинс.

Винаги можехме да разчитаме на Роби. И аз се уповах на надеждата – една моя си еротична фантазия – че някоя вечер той щеше да ни изведе от правите като конец пътища в царевичните полета около Илинг и нямаше да възрази да се покатеря върху Шан и да правя секс с нея сред мръсните му дрехи, дето вечно се валяха в стария форд експлорър на баща му.

ОПРАВЯНЕ НА КРАКА

В петъка, който сложи край на болезнено протяжната първа седмица след пролетната ваканция, с Роби взехме скейтбордовете и ги подкарахме по мърлявата уличка зад Джунглата на скакалците.

На никого вече не му пречеха скейтбордистите.

Е, поне на никого от четирите останали обекта, дето още се крепяха отворени в мол „Илинг“, след като закриха завода „Маккиън“: обществената пералня, до която Роби все не

успяваше да се добере, заведението за палачинки и магазините за алкохол и вещи втора употреба, собственост на пастрока на Шан.

Така че можехме на воля да си караме скейтбордовете там и изобщо да правим каквото ни хрумне.

Ако се съдеше по празните кутийки от бира и загадъчно канапе на цветя, за което бяхме убедени, че е бъкано със срамни въшки, както и по острата воня на урина, ясно беше, че и всички останали в Илинг се примиряваха с липсата на правила за поведение в Джунглата на скакалците.

Във въпросния петък това се оказа голям минус за мен и Роби.

Бяхме си пригодили рампи от провиснали шпертплатови плоскости, опрени върху бетонните стъпала зад напуснат обект, който преди това беше кабинет за медицински педикюр.

– Калпав бизнес план – подхвърли Роби.

– Кое?

– Да оправяш краката на хората в град, от който всеки си умира да избяга.

Роби беше много умен, но умееше да е толкова тъжен понякога, че главата ме заболяваше.

– Трябва да подхванем бизнес – казах.

– Да пафнем ли по един фас?

Роби обичаше да нарича цигарите „фасове“.

– Добре.

И дума не можеше да става да се настаним на онова канапе. Преобърнахме сини пластмасови щайги за мляко и седнахме с лакти, подпрени на коленете, и стъпала върху скейтбордовете, които бутахме напред-назад. Усещането беше, сякаш се носехме по невидими и успокояващи вълни.

Роби по го биваше в пушенето. Облегнат назад в небрежна поза, умееше да издиша гъсти облачета цигарен дим, които се разсейваха в призрачни форми, уподобяващи нас двамата в естествен ръст.

Харесвах цигарите, но никога не бих пушил, ако Роби не го правеше.

– Що за бизнес? – попита той.

– Не знам. Бих могъл да пиша нещо. Комикси примерно.

– И да рисуваш мен. – Роби дръпна яко от цигарата си. – Мога да ти бъда нещо като литературен говорител.

Налага се да обясня.

Аз самият също съм обсебен от историята.

В един тъгъл на дрешника ми има купчина, висока до средата на бедротото ми, от тетрадки и скициници, пълни с всички тъпни, които съм правил някога. Надеждата ми беше един ден шашавата ми сбирка да послужи като източник за безброй художествени творби, такива ми ти глупости.

Също така и рисувах. Направил бях хиляди скици на мен, Роби и Шан.

Приел съм, че работата ми е говоренето на истината.

– И какво точно върши един литературен говорител?

– Ние говорим. И в същото време изглеждаме добре. Не е никак лесно, така че очаквам да заработвам добри пари.

– Съчетани функции.

– Да ти умра на шуротиите, Ежко.

Роби ме наричаше Ежко заради начина, по който си носех косата. Не възразявах. Всички останали ме наричаха Остин.

Остин Шчерба.

Полска фамилия е.

Понякога се чуда и мая на връзките, които плетат паяжина през времето и пространството; как например един умиращ бик в Царска Русия може да е станал причината за края на света в Илинг, Айова.

Самата истина е.

Като младеж Анджей Шчерба, който е моят прапрапрадядо, бил прокуден от дома си в малко селце на име Ковале. Анджей Шчерба участвал в радикално движение срещу налагането на руския език и култура на поляците. Като много млади поляци Анджей се надявал страната му, дърпана от две стра-

ни като ръфана от настървени кучета наденичка от съседните властни империи, да бъде един ден свободна и независима.

Добра идея, но нямало да се сбъдне през живота на Анджей.

Така че Анджей бил принуден да напусне Ковале и го прати в Сибир.

Не стигнал далеч.

Влакът, с който пътувал заточеният Анджей, дерайлирал, когато се блъснал в строполил се на релсите умиращ бик. Катастрофата била ужасна. Помислили Анджей за мъртъв и го изоставили наред заснежено поле.

Анджей Шчерба носел на верижка около врата си сребърен медальон с образа на свети Казимир, който бил светецът закрилник на Полша. Убеден бил, че свети Казимир спасил живота му във влаковата катастрофа, и до края на живота си всеки ден целувал медальона и изричал благодарствена молитва към свети Казимир.

За мен си е истински късмет, че Анджей Шчерба не умрял наред онова затрупано от сняг поле. Ранен, вървял два дни, докато стигнал до града Гродно, там се укрil от руснаците и след време се оженил за полска девойка на име Аниела Масулка, която е моята прапрабаба.

Здравото полско семе на Анджей създадо четири деца католици на него и Аниела – две момчета и две момичета.

Един от тях, най-малкият им син Кшис, в крайна сметка се озовал близо до Илинг, Айова.

Това е моята история.

ЛУИС ЗАДАВА РЕТОРИЧЕН ВЪПРОС

Седяхме облежнати на стената от сгуробетон в сянката, хвърляна от зелен контейнер за смет на колелца, и си пушехме. Тъкмо уговарях Роби да вземе колата, та да идем до новата стара къща на Шан Колинс, и когато вдигнах очи, забелязах ново и нежелано присъствие в Джунглата на скакалците.

Четири момчета от гимназията „Хърбърт Хувър“ се бяха облегли на стоманените перила на стълбището, което из-ползвахме за рампа, и ни наблюдаваха.

– Захаросаните педалчета май се канят да се натиснат на Опиканата алея.

„Захаросаните“ беше епитет, с който момчетата от „Хувър“ наричаха нас, възпитаниците на лютеранска академия „Къртис Крейн“. Сигурно идваше от това, че бяхме задължени да носим вратовръзки в училище. Не знам кой беше измислил униформите ни, но можеше да спести десена на вратовръзките на червено и бяло райе, с което приличаха на захарни пръчки. Облечени в белите ризи, с вратовръзките и сините пуловери с малко избродирано кръстче в кървавочервено сърце, не ще и дума, приличахме на захаросани патриотични християнчета.

Все пак с Роби не бяхме такива загубенци, че да излизаме да караме скейтборд с униформите си.

Не че сега карахме скейтборд, всъщност пушихме.

Роби носеше тениска с щампован хотдог и торбести про-дупчени джинси, дето толкова му се бяха провесили, че се виждаха половината му боксерки с шарка на лимони и портокали.

В Айова не растат цитрусови дървета.

Аз бях с баскетболни шорти в жълто и зелено и черна фланелка с ликовете на „Оруелс“. Така че изобщо нямахме вид на захаросани момченца.

„Оруелс“ са пънк група от Илинойс.

Другото – за педалчетата, де – ами, да кажем, че Роби го взе навътре.

Много навътре.

Познавах само едното от момчетата: Грант Уолъс. Трудно е да не познаваш почти всички хлапетии в град с размерите на Илинг дори по принцип да не обръщаш много внимание на хората.

Наясно бях за едно обаче: Грант и приятелите му нямаха друга причина да са тук, освен за да се сджафкат с нас.

И това също щеше да има исторически последици.

Двама седемдесеткилограмови десетокласници с цигари и скейтбордове нямаше как да откажат четирима отегчени и добре охранени дванайсетокласници от „Хувър“ от намеренията им.

Роби седеше, небрежно облегнат на стената, и си пафкаше цигарата.

Помислих си колко много прилича на герой от онези черно-бели филми на тема Чуждестранния легион, в които показат наказателен взвод, някого с черна превръзка на очите и разни ми ти от тоя род.

Един от приятелите на Грант, дундест, с пъпчиво лице и само една вежда, извади мобилния си телефон от джоба и взе да ни прави клипче.

Справка с историята: стигне ли се до заснемане на клип с мобилен телефон, нещата никога не свършват добре.

На Грант това му послужи като режисьорска команда за начало.

– С Тайлър искаме да вземем назаем скейтбордовете ви. Ще ви ги върнем.

Тайлър трябва да беше онзи с физиономия на муле отдясно на Грант, защото закъма оживено в подканяне да бъдем послушни захаросани педалчета.

Но Роби каза „не“ още преди Грант да беше довършил.

Истината е – а историята и за това ще ме подкрепи – че когато такива като Грант искат назаем примерно скейтбордовете от такива като мен и Роби, скейтбордовете или биват задигнати, или такива като мен и Роби са опердашени и после скейтбордовете биват задигнати.

Вариантът с опердашването на такива като мен и Роби се прилага, когато един от тях каже „не“.

Край на урока по история за днес.

Грант Уолъс, Тайлър и един друг, дето вонеше на повръщано, ни набиха, а четвъртият снимаше с телефона си.

А, още една историческа поука: не носете хлабави шорти и боксерки, ако се очертава да ви фраснат с коляно в топките. Просто си го знайте за в бъдеще.

Дори не бяхме се изправили докрай, когато заваляха ударите и ритниците. На Роби му разкъравиха носа.

Грант ни взе скейтбордовете и ги метна на покрива на заведението за палачинки.

После четиримата от „Хувър“ ни свалиха обувките и запратаха и тях на покрива.

Ако скейтбордовете не бяха изтропали толкова шумно, Грант и приятелите му и гащите ни щяха да събуят и да ги пратят при останалите ни вещи. Само че китаецът на име Луис, който работеше в кухнята на заведението за палачинки, подаде глава от задната врата и попита любезно какво си въобразяваме, че правим.

Лично аз не знам какво си въобразявах, че правя.

Но сам по себе си въпросът, зададен от китайски готвач на палачинки на име Луис, бе достатъчен да накара Грант и приятелчетата му да прекратят развлечението си.

Лежах сгърчен на една страна, стиснал топките си, а ръкавът на черната ми тениска с „Оруелс“ беше залепнал на гадно петно от пикня върху асфалта на Джунглата на скакалците.

Грант и другите от „Хувър“ си тръгнаха, а Луис, очевидно удовлетворен от липсата на отговор на реторичния му въпрос какво правим, тръшна вратата.

За момент се почудих защо типове като Грант Уолъс, който наричаше такива като мен и Роби Брийз педалчета, все ги теглеше да смъкнат гащите на по-малки от тях.

Казах си, че е добър въпрос за художествената литература.

ИМАШ КРЪВ ПО ХОТДОГА

– Пострада ли?

– Топките. Коляното. Боксерките.

– О... Уф.

- Имаш кръв по хотдога.
- Гадост.

ГРАНТ УОЛЪС МЕ УБИ

На Роби му беше кофти, и то не заради разкървавения нос. Винеше себе си, когато се случваха такива неща. Поплака малко, а това ме натъжи.

Мина ни.

Историята показва, че след такива случки или се надигаш и изпушваш по чорапи една цигара с приятеля си, или не го правиш.

Тъй като с Роби не ни беше още време да умираме, решихме да пушим.

Бас държа, че на Анджей Шчерба му се е искало да запали, когато се е измъкнал окървавен от влаковата катастрофа наред онова снежно поле в Полша.

Има толкова теории как да се справиш с разкървавен нос, колкото са царевичните кочани във всички силози на Айова, взети заедно.

Подходът на Роби беше артистичен.

Зае кучешка поза, опрян на длани и колене, като едновременно пафкаше цигарата; наведе глава, при което от ноздрите му покапаха гъсти капки, подобни на алени монети върху паважа, и се зае да изписва с тях послание на черния фон: ГРАНТ УОЛЪС МЕ УБИ.

Пуших и го наблюдавах, питах се как я карат обувките и скейтбордовете ни горе на покрива.

За беда, колкото и да беше забавно за двама ни, на Роби кръвта му секна и докара надписа само до ГРАНТ УО.

- Никой няма да схване какво значи.
- Трябваше да избира шрифт от малки букви.
- За малките букви отива по-малко кръв. Всеки го знае.
- Дали пък да не ме фраснеш пак?

Осъзнах, че никога не съм фрасвал някого в живота си.

– Няма да стане, Роби. Имаш ли монети от по двайсет и пет цента?

– Защо?

– Дай да си пуснем фланелките в обществената пералня. Бездруго ти е време да научиш как се ползва.

И тъй, с Роби докуцукахме до предната фасада на мола и влязохме в Обществена пералня на Илинг, където си уплътнихме инвестицията, като изпрахме не само тениските, но и чорапите си.

– Отегчително е – отбеляза Роби, докато чакахме петата монета, пусната в сушилката, магически да прогони влагата и перилния препарат от дрехите ни. – Не е за чудене, че никога не идвам.

– В сградата ви няма ли обществена пералня?

– Там е адски гадно.

– По-гадно от това тук?

– О, Ежко, това тук е курорт на Хаваите. Седим си с теб полуголи и гледаме как парцалките ни се въртят.

Роби живееше само с майка си в малко двустайно апартаментче в евина сграда с гипсова фасада, наречена „Дел Виста Армс“, само на три пресечки от Джунглата на скакалците.

Отидохме дотам с още влажните ни току-що изпрани тениски и чорапи.

На вратите на два от апартаментите на площадката на Роби бяха залепени съобщения „Платете или напуснете“.

– Чакай тук – поръча ми той и безшумно се вмъкна вътре.

Това означаваше, че майка му си е у дома. Роби не обичаше да пуска външни хора, когато майка му си беше у тях. Знаех го. Просто щеше да вземе ключовете за форда и да ме повози с него.

Така че зачаках.

– Кръвта не се е изпрала от тениската ти – посочих.

Движихме се на запад по Мъркантайл Стрийт към моята къща и аз забелязах разнеслите се кафеникави петна от изпрана кръв, изпъстрящи гърдите на Роби. И още беше по чорапи.

– Ще ти услужа с обувки, като стигнем у дома – предложих. – Хайде после да вземем Шан и да правим нещо.

Хвърлих поглед през рамо към задната седалка.

Чудех се ще дойде ли някога време, когато да не съм възбуден или притеснен заради възбудата си, или объркан защо се възбудям от неща, дето не би трябвало да те възбудят.

Ако приемем историята за мой съдник, вероятно нямаше да се случи.

– Мисля, че трябва да се качим на покрива и да си приберем нещата. Това са ми най-хубавите обувки.

Всъщност бяха единствените му обувки извън тези от лютеранската училищна униформа.

Не възразявах.

– Сигурно ще намерим и други интересни предмети на този покрив – предположих.

– Да, бе, няма начин жителите на Илинг да не си държат най-големите ценности върху заведението за палачинки.

– Добре, де, може и да не намерим.

КОЕ Е НАПРАВИЛО ТАЗИ СТРАНА ВЕЛИКА

Роби имаше по-голяма сестра на име Шийла.

Шийла беше омъжена и живееше със съпруга си и шестгодишния племенник на Роби в Сидър Фолс.

Аз имах брат на име Ерик.

Ерик беше в Афганистан, гърмеше по хора и каквото там още правеше.

Вярно, че Сидър Фолс не струваше, нито пък „Дел Виста Армс“, но в Афганистан, където се намираше Ерик, беше още по-зле.

Майките и на двама ни пиеха малки сини хапчета, че да не са вечно тъй тревожни. Майка ми ги вземаше заради Ерик, а майката на Роби, защото, като бяхме в седми клас, бащата на Роби си тръгна и не се върна вече. Моят баща беше учител по история в лютеранската академия „Къртис Крейн“, а мама